

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 595/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. októbra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., zastúpenej advokátkou JUDr. Alžbetou Skočdopolovou, Alexandra Rudnaya 23, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso 27/2010 a jeho rozsudkom z 1. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júla 2014 doručená sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžso 27/2010 a jeho rozsudkom z 1. júla 2011.

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„V právnej veci mňa, navrhovateľa... proti odporkyni Sociálnej poisťovni, Ústrediu Bratislava... o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia vydaného dňa 3. 12. 2009 pod č. k. 322-8555-GC-09/2009 a rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Žilina, zo dňa 4. 9. 2009 vydaného pod č. k. 701-22196/2009, ktorým bolo rozhodnuté tak, že mi nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, som podala žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa § 244 a nasl. Obč. súd. por. Konanie bolo vedené na Krajskom súde v Žiline, ktorý po nariadenom pojednávaní rozsudkom vydaným pod č. k. 20 Sn/1/2010-41 zo dňa 25. 5. 2010 rozhodol tak, že moju žalobu v celom rozsahu zamietol. Proti tomuto rozsudku som podala odvolanie zo dňa 2. 7. 2010, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Najvyššieho súdu SR pod č. k. 7Sžso/27/2010 zo dňa 1. 7. 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. 8. 2011.“*

3. Podľa názoru sťažovateľky *„Výrok rozsudku odporcu... zo dňa 1. 7. 2011, ktorým potvrdil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20Sn 1/2010-41... zo dňa 25. 5. 2010, ktorým bola moja žaloba..., ktorou som sa domáhala preskúmania rozhodnutí Sociálnej poisťovne... zo dňa 3. 12. 2009 a... zo dňa 4. 9. 2009, zamietnutá, treba považovať za postup arbitrárny, pretože rozhodol bez relevantných dôvodov s porušením princípu právnej istoty, ako súčasť právneho štátu, teda je vecne a právne nesprávny... Najvyšší súd SR pri svojom rozhodovaní nesprávne právne posúdil danú vec...“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo na súdnu ochranu... podľa čl. 46 ods. 1., čl. 47 ods. 3. Ústavy SR, v čl. 36 ods. 1, ods. 2 Listiny... a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. č. k. 7Sžso/27/2010 zo dňa 1. 7. 2011, bolo porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Najvyššieho súdu SR pod č. k. 7Sžso/27/2010 zo dňa 1. 7. 2011 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Odporca Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia...“

5. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd dopytom na Krajskom súde v Žiline zistil, že namietané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžso 27/2010 z 1. júla 2010 nadobudlo právoplatnosť 11. augusta 2011 (pozri tiež bod 2).

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom posudzovanej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že postupom najvyššieho súdu v označenom konaní došlo k porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 a 2 listiny a porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

10. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 11. augusta 2011 (body 2 a 5). Sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu 16. júla 2014, teda po uplynutí uvedenej dvojmesačnej zákonom ustanovenej lehoty (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

11. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok (pre jej oneskorené podanie), ústavný súd nemal dôvod (a ani oprávnenie) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2014